

Připomínáme si dnes událost, že Ježíš byl přinesen Marií a Josefem do chrámu a byly vykonány předepsané děkovné obřady za dítě i mateřství. Nejsme však na vzpomínkové akci dávných událostí někde v muzeu. Dotýkáme se nyní a zde živého Boha, který se dotýká také nás, zde a nyní a jeho ruce, nejsou ani dnes prázdné.

Připomínáme si Mojžíšův zákon, který chránil ženy - maminky dobrou šestinedělí, dobrou čtyřicetidenní nedotknutelností zakončené předepsaným obřadem. Nejsme však na akci, kde si připomínáme ochranné zákony pro potřebné. Dotýkáme se nyní a

zde živého Boha, který se dotýká také nás, zde a nyní a jeho ruce, nejsou ani dnes prázdné.

I když si připomínáme minulost a skvěle nastavené pravidla života nastavená Biblií, jde nyní o každého z nás. Bůh se nás i dnes chce dotknout tam, kde se každý z nás různě nacházíme.

Četli jsme staré Malachiášovo proroctví: „Hle ... přijde do svého chrámu Panovník, jehož hledáte... po němž toužíte“ (Mal 3,1). Tím chrámem jsme my. Apoštol Pavel učí: Nevíte, že jste Boží chrám (1 Kor 3,16). Vy jste přece chrám živého Boha! Bůh totiž řekl: 'Budu přebývat a chodit mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem' (2 Kor 6,16).

Boží slovo nemůže lhát, jsme tedy chrámem a dnes si uvědomujeme, že do tohoto chrámu našeho života touží vstoupit Bůh. Proto máme dnes ve svých rukou hořící svíce a proto si je ponese domů, aby nám toto připomínaly: Bůh touží vstoupit do chrámu, který si z nás vybudoval. Touží vstoupit do chrámu našich rodin.

Jak? Tyto zapálené svíce si odnesme dnes domů. Můžeme je zapálit v nebezpečí, v nemoci, u umírajícího, když se modlíme v zakoušené tísní. Ale nejenom. Můžeme je zapalovat každý den, když se rodina sejde k modlitbě. Rodina by se měla denně modlit každý večer společně ve vyhrazený čas.

Boží slovo v Listu židům nás povzbuzuje: „Jako mají sourozence krev a tělo společné i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou mocí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla... je jasné, že se neujal andělů, ale Abrahamových potomků...sám prožíval utrpení a zkoušky a proto dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí“ (Žid 2.14,18).

Ježíš jako náš tělesný bratr touží vcházet do našich životů a rodin, aby nás chránil od všeho zla, zla ďábelského, zla zkoušek a utrpení. Společnou modlitbou zvláště v rodině, mu otevíráme dveře a říkáme: „Přijď.“

Ježíš je tím světlem, které představují hořící svíce, Ježíš je tím světlem, které osvěcuje každý národ, jak řekl prorok Simeon (*srov. Lk 2,32*). Ať každý večer hoří svíce v našich rodinách, když modlitbou necháváme Ježíše vstoupit.

Zakončím odkazem na písničku z pohádky Tři veteráni, písničku Jaroslava Uhlíře a Zdeňka Svěráka: *Vadí nevadí*:

*Není nutno, není nutno, aby bylo přímo veselo,
hlavně nesmí býti smutno, natož aby se brečelo:
Chcešli, trap se, že ti v kapse zlaté mince nechřestí,
nemít žádné kamarády, tomu já říkám neštěstí.*

*Nemít prachy - nevadí,
nemít srdce - vadí,
zažít krachy - nevadí,
zažít nudu - jóóó, to vadí.*

(<https://www.youtube.com/watch?v=UtlmR7PVKWs>)

Světlo přítomnosti Ježíše Krista v nás totiž přemáhá strach, nudu, nepřízeň. V jeho přítomnosti žádná tma není tak tmavá, aby tam nebylo světlo a nedalo se žít.